

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/275/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221992
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4412221992.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, za ktorú koná ako advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 5. apríla 2013, č. k. 13C/685/2012-42, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Komárno (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) rozsudkom zo dňa 5. apríla 2013, č. k. 13C/685/2012-42 zamietol návrh na zaplatenie majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330 eur a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 7,81 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Nové Zámky dňa 27. 09. 2012 domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd určil, že žalovaná je zodpovedná za vzniknutú škodu žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento nerozhodol v zákonom určenej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorý vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4023973 dlžníkom - povinným Q. R., nar. XX. XX. XXXX v zákonom určenej lehote. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu škody vo výške 125 eur a na nemajetkovú ujmu vo výške 330 eur, ako aj náhradu trov konania. Žalobca svoj návrh odôvodnil tvrdením, že ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému exekútorovi vykonať exekúciu na vymoženie pohľadávky, ktorá mu vznikla voči špecifikovanej dlžníčke zo Zmluvy o úvere č. 4023973. Súdny exekútor prideliť uvedenej exekučnej veci číslo Ex 262/2009 a ním spísaný návrh na vykonanie exekúcie spolu so žiadosťou o vydanie poverenia a exekučným titulom doručil Okresnému súdu Nové Zámky ako miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu. Podľa žalobného návrhu exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 19. 03. 2009 vydaním poverenia, teda k rozhodnutiu došlo po uplynutí zákonom určenej lehoty, s omeškaním viac ako 6 mesiacov. Žalobcovi nesprávnym postupom exekučného súdu, ktorý bol v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (EP), vznikla majetková škoda, ktorú paušálne vyčíslil sumou 125 eur, pozostávajúcou z paušálnych nárokov špecifikovaných v návrhu. Vznikla mu aj majetková ujma, ktorú žalobca vyčíslil sumou 330 eur za 6 celých mesiacov, keď exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 193 dní, v dôsledku čoho

došlo k vnútorným zásahom do spoločnosti, ovplyvňovaniu podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušeniu jeho práv, strate legitímnych očakávaní, strate dôvery v právo a spravodlivé riešenie vecí a k vyvolaniu rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky. Žalobca súčasne vzniesol námietku zaujatosti sudcov miestne a vecne príslušného Okresného súdu Nové Zámky, o ktorej rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 26 NcC/219/2012-9 z 19. 10. 2012 tak, že sudcovia Okresného súdu Nové Zámky sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Komárno.

Ministerstvo spravodlivosti SR vo vyjadrení k veci vznieslo námietku premlčania uplatneného nároku z dôvodu, že podľa skutkových tvrdení žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť pred marcom 2009 a prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku mu boli doručené 23. 04. 2012, a tak lehota na uplatnenie nárokov žalobcu uplynula najneskôr v marci 2012. Poukázalo na zmätočnosť podania žalobcu, ktorý prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám žalobca. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu a porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu a príkladmo odkázal na rozhodnutie sp. zn. II.ÚS 211/2012, sp. zn. IV.ÚS 366/2012 a IV. ÚS 374/2012. V súvislosti s tým poukázalo na nejasný titul nároku na náhradu škody a žalobcovi vytklo, že neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, poukazujúc na to, že všeobecný súd nie je oprávnený v konaní o náhradu škody posudzovať prieťahy v konaní súdu, keď túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Poukázalo na ustanovenie § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a vytklo žalobcovi, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca napriek výzve na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil zistením, že predmetom konania je nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu. Žalobca za nesprávny úradný postup považuje skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora sp. zn. EX 262/09 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 19. 03. 2009 vydaním poverenia, a tak k vydaniu poverenia došlo po uplynutí zákonom určenej lehoty, s omeškaním viac ako 6 mesiacov.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom je popri nesprávnom úradnom postupe aj vznik škody, a príčinná súvislosť medzi nimi. Uvedené podmienky zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13Er/42/2009 vyplýva, že dňa 13.2.2009 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný so žalobcom, ako oprávneným, návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Q. R., pričom za exekučný titul je označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 21. 11. 2008 sp. zn. SR 11631/08. Uvedený súdny exekútor až dňa 13. 03. 2009 doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu so zápisnicou z 13. 02. 2009 obsahujúcou návrh na vykonanie exekúcie ako aj s exekučným titulom. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd dňa 19. 03. 2009 vydal poverenie sp. zn. 13Er/I 42/2009-7, číslo exekútorského spisu: 262/09, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 21. 11. 2008 sp. zn. SR 11631/08, pričom oprávneným je žalobca a povinnou je Q. R.. Uvedené poverenie, ktoré má všetky náležitosti predpokladané v § 44 ods. 6 EP, bolo, podľa pripojenej doručky, súdnemu exekútorovi doručené dňa 24. 03. 2009. Keďže v danom prípade bolo poverenie pre súdneho exekútora vydané exekučným súdom v lehote určenej v § 44 ods. 2 veta druhá EP, žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, keď žalobca v konaní nepreukázal, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí zákonom určenej lehoty, s omeškaním viac ako 6 mesiacov. Pokiaľ žalobca v danom prípade nenamieta nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci v dôsledku konania súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti, je bez významu, kedy poverený súdny exekútor vydal v exekučnej veci Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13Er/I42/2009 upovedomenie o začatí exekúcie. S poukazom na absenciu tvrdeného nesprávneho úradného postupu ako predpokladu zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., súd nepovažoval za hospodárne vykonať vo veci dôkaz oboznámením sa s obsahom a rozsahom žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie návrhu, ktorú mal Ministerstvu spravodlivosti SR, ako ústrednému orgánu konajúcemu v mene štátu, doručiť žalobca dňa 27. 04. 2012 pod číslom

3193. Z totožného dôvodu súd nevykonával ani dokazovanie na preukázanie vzniku škody a nemajetkovej ujmy a neprihliadol ani na žalovaným vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku žalobcu a návrh žalobcu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný. Na zistený skutkový stav prvostupňový súd z hľadiska právneho posúdenia aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2010, vzhľadom na tvrdenia žalobcu, že o škode sa dozvedel dňa 25. 08. 2009, a to najmä ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5, ako aj § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Zb. v znení účinnom do 31. 05. 2009 (ďalej len EP) a § 45 ods. 1, 2 EP.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 1 OSP, a keďže úspešným účastníkom bol v konaní žalovaný, ktorý si vyúčtoval trovy spojené s účasťou na pojednávaní vo veci dňa 05. 04. 2013 titulom nákladov na 16,49 litra PHM v cene 1,42 € za liter, spotrebovaných na trase Bratislava - Komárno a späť v dĺžke 244 km, z toho 34 km v mestskej prevádzke so spotrebou 8,60 l/100 km a mimo mesta so spotrebou 6,46 l/100 km. V uvedený deň sa žalovaný zúčastnil pojednávaní aj v ďalších dvoch veciach pojednávaných Okresným súdom Komárno, preto si žalovaný v danej veci vyúčtoval trovy vo výške 7,81 € (1/3 z 23,42 €), na náhradu ktorých súd zaviazal v konaní neúspešného žalobcu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie podal z dôvodu, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ OSP), b/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP), c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. § 205 ods. 2 písm. c/ OSP), d/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Žalobca zásadne namietal, že súd rozhodol v merite na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Žalobca namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Žalobca nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. To však žiadal už pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody pred Ministerstvom spravodlivosti SR, ktoré jeho opakované žiadosti a návrhy ignorovalo, čím ho utvrdilo v správnosti jeho postupu. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

Súdu taktiež neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami plne neguje stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na

perokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovanie uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď., a tiež uviedol, že „Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahŕňajúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.“ Pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa vyjadril k odvolaniu žalobcu, konštatujúc, že podané odvolanie je nutné považovať za tzv. blanketové odvolanie, v ktorom síce žalobca poukazuje na odvolacie dôvody podľa viacerých ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, avšak obmedzuje sa na ich taxatívne vymenovanie bez toho, aby ich obsahovo vymedzil a popísal v súvislosti s napadnutým rozhodnutím. Chýba teda riadne označenie odvolacích dôvodov vo vzťahu ku konkrétnym pomerom prejednávanej veci, keďže nestačí len ich pomenovanie, resp. citácia zákonného textu, preto ani nie je vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu po stránke kvalitatívnej a napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu nie je možné vecne preskúmať. Podľa názoru žalovanej samotná citácia zákonného textu nie je riadnym uplatnením odvolacích dôvodov. Z takého odvolania nie je možné určiť, čo konkrétne odvolateľ považuje za ním označené vady konania či rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené a obsah odvolania je zrejmé, že k dôvodom odvolania sa žalovaná nedokáže vyjadriť.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou - účastníkom konania včas (§ 201 a § 204 OSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 OSP) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako bol vyvesený na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založený napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Žalobca podal množstvo návrhov s rovnakým predmetom konania, pričom vo všetkých konaniach podáva odvolania s totožným obsahom bez ohľadu na konkrétne okolnosti danej veci.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy.

Odvolací súd sa pri posudzovaní danej veci preto zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska toho, či nedošlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 OSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 OSP) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 OSP).

Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 01. 01. 2013 vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prieskumy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

K vecne správnym dôvodom prvostupňového súdu odvolací súd dodáva, že zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Jednou zo základných podmienok zodpovednosti štátu je, aby bola škoda spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý verejnú moc vykonáva niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaným. Druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je teda závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Ide teda o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide teda o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V nadväznosti na výklad podávaný právnou teóriou a praxou sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. aj nevydanie, či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami vydané rozhodnutie správne či v ustanovenej lehote, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa a z obsahu spisu v predmetnej veci, najmä z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13Er/I 42/2009 vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 13. 02. 2009 spísal so žalobcom, ako oprávneným, návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej Q. R., keď za exekučný titul bol označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 21. 11. 2008, sp. zn. SR 11631/08. Súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu so zápisnicou z 13. 02. 2009 obsahujúcou návrh na vykonanie exekúcie ako aj s exekučným titulom až dňa 13. 03. 2009. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd dňa 19. 03. 2009 vydal poverenie č. 5404 029795* vo veci pod sp. zn. 13Er/I42/2009-7, číslo exekútorského spisu: EX 262/09, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 21. 11. 2008 sp. zn. SR 11631/08, pričom oprávneným je žalobca a povinnou je Q. R.. Uvedené poverenie, ktoré

má všetky náležitosti predpokladané v § 44 ods. 6 EP, bolo, podľa pripojenej doručky, súdnemu exekútorovi doručené dňa 24. 03. 2009. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade bolo poverenie pre súdneho exekútora vydané exekučným súdom v lehote určenej v § 44 ods. 2 veta druhá EP, žalobca neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, ktoré malo spočívať v tom, že k rozhodnutiu o poverení došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pretože v konaní nepreukázal, že k vydaniu poverenia došlo po uplynutí zákonom určenej lehoty. Naopak, z dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplynulo, že exekučný súd rozhodol o vydaní poverenia v zákonnej pätnásťdňovej lehote v súlade s ust. § 44 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku, keď rozhodol v šiesty deň (19. 03. 2009) od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd Nové Zámky (dňa 13. 03. 2009), teda žalobca nepreukázal vôbec základ nároku na náhradu škody, a preto sa súd prvého stupňa správne nezaoberal ani výškou požadovanej náhrady majetkovej škody ani výškou nemajetkovej ujmy.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku o merite veci vecne správny a vecne správny je aj vo výroku o náhrade trov konania, preto ho odvolací súd v celom rozsahu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď si ich náhradu neuplatnil. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.